

ע"פ 28032/03/17 - אהרון צדיק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

11 מאי 2017

ע"פ 28032-03-17 צדיק נ' מדינת ישראל

לפני הרכב כבוד השופטים:

ד"ר רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

תמר נאות פרי

המערער אהרון צדיק

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

השופטת תמר נאות-פרי:

ערעור על פסק הדין של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת הבכירה רמה לאופר חסון) בת"פ 48075-07-14 (להלן: "התיק קמא").

רקע כללי -

1. כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, מכוח סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. לפי עובדות כתב האישום, ביום 5.7.2012 הגיע המערער ללשכת התעסוקה בחוצות המפרץ, שם תקף את אחד מהמאבטחים (להלן: "המתלון") בכך שהיכה במכות אגרופ בפניו של המתלון. עוד נטען בכתב האישום כי כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלון פצע בפרק כף היד השמאלית, שריטה ואודם בלחי הימנית.

נוסיף כבר בשלב זה כי גרסת המתלון המפורטת הייתה כי המערער מוכר לו מביקור קודם בלשכה (ביקור אשר לגביו אין מחלוקת), ולטענת המתלון, בביקור הקודם המערער נגע בפניו וליטף את פרצופו והוא ביקש ממנו לחדול. עוד טען המתלון כי ביום האירוע נשוא כתב האישום, המערער שוב נגע בפניו בכך שצבט את לחיו, הוא ביקש ממנו להפסיק ואז הדף את המערער על מנת שלא ימשיך לגעת בו. או אז, הכה המערער את המתלון במכות אגרופ, ומאבטח נוסף נאלץ להשתלט על המערער ולהרחיקו מהמתלון.

3. המערער לא הכחיש כי היה במקום הנטען במועד הרלבנטי, אלא שטענת ההגנה שלו הייתה כי הוא טפח למתלון על השכם, כמחווה של ידידות (ולא נגע בפניו) וכי בתגובה - הותקף על ידי המתלון במספר רב של מהלומות אגרופ, ורק לצורך הגנה עצמית - הכה אף הוא את המתלון פעם בודדת. עוד טען המערער כי המתלון איים לרצוח אותו.

4. נוכח האמור, נשמעו העדים בבית המשפט קמא, כאשר מטעם המשיבה העידו המתלון, מאבטחים נוספים שהיו בזירה ושוטרים, ומטעם ההגנה נשמע המערער. מטעם המאשימה אף הוגש סרטון ממצלמות האבטחה

עמוד 1

אשר צילמו את האירוע (מוצג ת/1, להלן: "הסרטון"), ומטעם המערער הוגשו תמונות שצולמו מאותו סרטון (מוצגים נ/1-א/4, להלן: "התמונות").

5. לאחר סיום הבאת הראיות, בית המשפט קמא, בפסק דין ארוך ומפורט הסוקר את מכלול הראיות ואת הממצאים העובדתיים העולים מהתשתית הראייתית - מצא לנכון לקבוע כי המערער תקף את המתלון כפי שנטען בכתב האישום, וכי יש לדחות את גרסת המערער. בית המשפט מנמק את קביעתו, לרבות תוך הפנייה לעדויות של כל העדים, לכך שעדויות עדי המאשימה מצטרפות לכדי תמונה אחת, תוך הפנייה לסרטון ותוך פירוט הסתירות שבגרסת המערער. בית המשפט קמא אף בוחן את טענת ההגנה העצמית של המערער - ודוחה אותה.

עם זאת, בית המשפט קמא מוצא כי לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש שלמתלון נגרמה חבלה של ממש, ולכן - הורשע המערער בתקיפה "סתם", לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ולא בעבירה מכוח סעיף 380 לחוק העונשין כפי שנטען בכתב האישום (מכח סמכותו של בית המשפט לאור סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, להלן: "הכרעת הדין").

6. בהמשך, נשמעו טיעוני הצדדים לעניין העונש, ועל המערער הוגשו עונש של מאסר על תנאי למשך חודש, כאשר התנאי הינו שהמערער לא יעבור עבירה כגון זו אשר הורשע בגינה במשך שנה, ועוד נקבע כי על המערער לחתום על התחייבות בסך 1,500 ₪, אשר תהא בתוקף למשך שנה, ואף היא נועדה להבטיח שהמערער לא יעבור במהלך שנה עבירה כגון זו אשר בה הורשע.

טענות הצדדים בערעור -

7. המערער הגיש את הערעור הן לגבי הכרעת הדין והן לגבי גזר הדין (אם כי יאמר כבר בשלב זה כי בהודעת הערעור ובטיעונים שנשמעו במהלך הדיון, לא הייתה התייחסות לגזר הדין).

המערער תוקף כל אחת ואחת ממסקנותיו העובדתיות של בית המשפט קמא, גורס כי כל העדים שקרנים, כי כולם חברו יחדיו על מנת לתאם כנגדו גרסה מפלילה, כי העדים "שיפצו את גרסאותיהם", כי עדויותיהם אינן אמינות וסותרות האחת את השנייה, וכי באופן כללי יש לאמץ את גרסתו על פני גרסת המשיבה.

עוד טוען המערער כי בית המשפט קמא חטא ב-"טיוח העובדות" (כך בלשון הודעת הערעור), כי בשל "חוסר זמן או סבלנות או סיבה אחרת", בית משפט קמא לא צפה בסרטון, כי בית המשפט קמא התעלם מהתמונות שהמערער הציג ולא נתן לו להגיש "תמונות בתלת מימד" - וכי אם הראיות היו נבדקות, בית המשפט היה מורה על זיכוי.

מוסיף וטוען המערער כי נגרם לו עוול במהלך כל ניהול ההליך וכי הוא סובל מנכות צמיתה עקב החבלות שנגרמו לו במהלך התקיפה מצד המתלון ושאר המאבטחים.

8. המשיבה מבקשת להורות על דחיית הערעור על פסק הדין המבוסס על קביעות עובדתיות.

דין והכרעה -

9. דין הערעור להידחות.

עסקין בערעור עובדתי "מובהק", הסומך על קביעת ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות, לאחר שמיעת כמה וכמה עדים וצפייה בסרטון המתעד את האירוע, והכל בהתייחס לאירוע שנמשך פרק זמן קצר ביותר. כבר נפסק כי לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות, שנקבעו על ידי בית המשפט המברר (ע"פ 7764/16 גולדנבלט נ' מדינת ישראל (23.04.2017); ע"פ 4655/12 אדרי נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (29.9.2014)).

וכידוע -

"הלכה היא מלפני בית משפט זה כי ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי מהימנות ובממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים כאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות זו, או כאשר הגרסה שנתקבלה אינה מתקבלת על הדעת"

(ע"פ 8805/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.4.2017));

זאת במיוחד שעה שבית המשפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מהעדים, ובפרט מעדות המתלון, עדות המערער ועדותו של עד ראיה נוסף.

הטענות שהועלו על ידי המערער כנגד ממצאי המהימנות של בית המשפט קמא אינן משכנעות, וחלקן אף מקוממות - כגון הטענה לפיה בית המשפט קמא לא צפה בכלל בסרטון למרות שנכתב במפורש בהכרעת הדין כי כב' השופטת צפתה בסרטון ויש התייחסות בהכרעת הדין למה שנחזה מהסרטון (עמ' 58 להכרעת הדין).

בדומה, לא מצאתי כי בית המשפט קמא העריך באופן שגוי את העדויות, או שהתעלם מסתירות נטענות בעדויות התביעה או ששגה בקובעו כי יש סתירות דווקא בגרסת המערער.

לכן, ניתן לקבוע כבר עתה כי יש לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

10. מעבר לכך, מעבר קפדני על חומר הראיות מראה כי לא נפלה כל שגגה בהכרעת הדין.

11. מהסרטון עולה בבירור כי המערער ניגש לכיוון המתלון, מושיט את ידו לעבר הפנים של המתלון, המתלון הודף את המערער, ואז המערער תוקף את המתלון במכות אגרופ, ובתגובה - המתלון מתחיל לתקוף בחזרה את המערער ובשלב זה מצטרף המאבטח השני. הושטת היד של המערער לעבר המתלון נראית בבירור, וכך גם ההדיפה של המתלון את המערער, והעובדה שהמערער היה זה ש"תקף" ראשון במהלומות האגרופ.

12. באשר לעדות המתלון - השוואת עדותו בבית המשפט עם הדברים שמסר במשטרה, מלמדת על כך שגרסתו הייתה עקבית וסדורה (וראו את עדותו הראשית של המתלון בעמ' 3 לפרוטוקול קמא, בהשוואה לחקירה הנגדית בעמ' 6-8 לפרוטוקול ובהשוואה להודעתו במשטרה). עדותו אף נתמכת בעדות של המאבטח שעמד לידו (עמ' 9 לפרוטוקול קמא), ופירוט העדות והאמירות המהוות תימוכין לגרסת המתלון פורטו בהכרעת הדין בעמ' 58.

13. באשר לגרסת המערער - היא מעוררת קשיים בלתי מבוטלים, ולדוגמא ראו כי דבריו בבית המשפט לא התיישבו עם הדברים שמסר לשוטרת אשר הגיעה ראשונה לזירה (מוצג ת/11) ולא עם הדברים שהוא מסר בהודעתו במשטרה (ת/8) - ובית המשפט קמא מדגים את האמור בעמ' 63 להכרעת הדין. דוגמא שניה מתייחסת לטענת המערער כלפי קביעת בית המשפט קמא לפיה הוא "מתאגרף", אלא שהמערער עצמו העיד, פעמיים, כי היה מתאגרף ואימן אנשים באגרופ (עמ' 25 לפרוטוקול קמא, ושוב בעמ' 26). בנוסף, גרסתו של המערער מתפתחת עם הזמן ומקבלת נופך שונה מעת לעת, כאשר בשלב מסוים הוא מוסר כי כל גרסת המתלון מבוססת על "פנטזיות מיניות" של המתלון ובהמשך, טען כי המתלון התחכך בו "במפשעה" וכי זה היה "כמעשה מגונה" (עמ' 28 לפרוטוקול קמא).

14. טענת המערער לפיה מהתמונות ניתן להסיק מסקנות אחרות מאשר מהסרטון - אינה מקובלת ואיננה נכונה. התמונות לקוחות מתוך הסרטון, והן למעשה "פריים" אחר "פריים" מתוך הסרטון, בבחינת "הקפאה" של נקודה בזמן, תוך הגדלת התמונה. כפי שכתבה כב' השופטת קמא - מהתמונות קשה להבין את השתלשלות האירועים, במיוחד שעה שהשתלשלות זו ברורה מצפייה בסרטון הרציף, ויש עדיפות ראייתית ברורה לסרטון על פני התמונות.

15. מעבר לכך, אין כל חשיבות לשאלה אם המערער צבט את לחיו של המתלון או שטפח לו על השכם. המתלון העיד, ודבריו התקבלו כמהימנים, כי הוא ביקש מהמערער שלא לגעת בו כבר באירוע הקודם, ואף ביום

האירוע ביקש ממנו לחדול, והיות והמערער לא חדל - המתלון דחף אותו. בין אם נגע המערער בפנים של המתלון ובין אם בשכם שלו - ברי כי המדובר במעשה בניגוד לרצונו של המתלון, אשר ביקש מהמערער לכבד את האוטונומיה שלו על גופו, התגובה של המתלון הייתה דחיפה של המערער - והמערער היה זה אשר הביא להסלמת האירוע והחל לתקוף את המתלון במהלומות אגרופ. לכן, אין כל ממש בטענות המערער לגבי כך שמהתמונות רואים בבירור את הטפיחה על השכם (במקום צביטה בלחי) היות ואין נפקות ממשית להבדל זה בין הגרסאות - מה גם, שכפי שצוין לעיל, אין לסטות ממסקנתו העובדתית של בית המשפט קמא לגבי כך שגרסת המתלון היא אשר הוכחה כדין.

16. טענה נוספת של המערער שנדחתה הייתה באשר לכך שמעשיו נבעו מהצורך להגן על עצמו, כאשר לשיטתו - הוא חשב שהמתלון יעשה שימוש בכלי הנשק שלו ויירה בו. אף טענה זו נדחתה, ובדין. אף אם המתלון הדף את המערער - אין המדובר בתקיפה שמצדיקה את העובדה שהמערער הלם במתלון באגרופיו. אין כל בדל של ראייה לגבי טענת המערער לפיה הוא חשב שהמתלון יתקוף אותו, או - חמור מכך - יעשה שימוש בנשק כלפיו, ולא היה כל צידוק לנקיטת האלימות מצד המערער כלפי המתלון, כפי שננקטה. אין לי אלא להצטרף בהקשר זה לדברים שנכתבו בהכרעת הדין לגבי סעיף 34' לחוק העונשין, באשר לטענת ההגנה העצמית (עמ' 66-65) ובאשר לכך שהמערער לא הראה שהגנה זו עומדת לו, בנסיבות דכאן.

17. עוד נתייחס לכך שלשיטת המערער - נגרמו לו עקב האירוע נזקים גופניים משמעותיים אשר הותירו לו נכות צמיתה. עיון במסמכים הרבים שהציג המערער מראה כי אכן הוא סובל מכמה מגבלות, ואכן בכמה מסמכים הוא מציין כי "לפני שנתיים הותקפתי" או "לפני שלוש שנים הותקפתי", כאשר הכוונה שלו כנראה לאירוע בו עסקין; דא עקא, שבמרבית מהמסמכים מצוין כי המערער סובל מזה שנים ממגבלות שונות, כי יש לו בעיות אורתופדיות אשר לא יכולות להיות קשורות לאירוע ואין באף אחד מהמסמכים כדי ללמדנו על קשר סיבתי בין האירוע לבין המצב הרפואי של המערער. כפי שציינה כב' השופטת קמא, אף אין בנמצא מסמכים הסמוכים ליום האירוע, והמסמך הקרוב ביותר בזמן הינו מיום 22.7.2012 (17 יום לאחר האירוע), ובו מדובר על התכווצות שרירים ואין בו התייחסות לאירוע נשוא כתב האישום. משמע שאין כל אישור רפואי או אינדיקציה במסמכים לגבי קביעה רפואית לגבי הקשר בין הדברים, וכל אשר מוצאים אנו הם דברים שמסר המערער בחלוף השנים.

18. מכאן, שיש לדחות את כל טענות המערער בנוגע להכרעת הדין.

יש עוד לזכור כי בית המשפט קמא למעשה זיכה את המערער מהעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין והרשיע אותו בעבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, וזאת לאחר שמצא כי לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש כי למתלון נגרמו כל הפגיעות המתוארות בכתב האישום (עמ' 57 להכרעת הדין, ועמ' 60 שורות 28 ואילך, באשר להיעדר תיעוד של החבלות שנגרמו למתלון), ותוך שבית המשפט קמא בוחן בדקדקנות את המבחנים הקבועים בפסיקה לגבי המונח "חבלה של ממש". משמע - שבית המשפט קמא הקפיד הקפדה יתרה בבחינת עמדת המאשימה, לא אימץ אותה במלואה, וכל ספק שנותר - פעל לטובת המערער (עמ' 67 להכרעת הדין).

19. באשר לגזר הדין - כפי שצוין מעלה, בכותרת הודעת הערעור מצוין כי הוא מתייחס גם לגזר הדין אלא שאין נימוקים פרטניים לגבי רכיב זה. בכל אופן, גזר הדין מקל ובוודאי שלא היה מקום להתערב בו. על המערער למעשה הוטל רק עונש צופה פני עתיד (התחייבות ומאסר על תנאי), ואף הם ברף הנמוך (1,500 ₪ וחודש של מאסר על תנאי, לתקופה של שנה), וזאת לאחר שקלול כל הנתונים הרלבנטיים.

20. טרם סיום יוער עוד כי בהליך בבית המשפט קמא המערער היה מיוצג על ידי עורכת הדין הגב' פלג, מהסניגוריה הציבורית, אשר מונתה בימים אלו לכהונה בבית המשפט. המערער ביקש מהסניגוריה הציבורית למנות לו סניגור חדש תחת כב' השופטת פלג, אלא שלפי האמור במסמכים שהוגשו מטעמו, בקשתו סורבה. המערער פנה לבית

המשפט בבקשה כי ימונה לו סניגור, ובהחלטתו של האב"ד, סגן הנשיא, ד"ר רון שפירא נקבע כי ככל שהמערער מעוניין לעשות כן - הוא יכול לפנות בהליכי ערר לגבי ההחלטה של הסניגוריה הציבורית שלא להעמיד לשירותיו עורך דין בהליכי ערעור אלו. מצאתי לציין זאת, שכן הגם שהערעור הוגש והתנהל על ידי המערער בעצמו, אזי שההליכים קמא התנהלו כאשר המערער מיוצג לכל אורך ההליך.

21. לסיכום, אמליץ לחברי הנכבדים להרכב לדחות את הערעור.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט ד"ר רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים עם האמור בפסק דינה של חברתי, השופטת נאות פרי.

בכל הנוגע לנושא ייצוג המערער - אני מצטרף להבהרת חברתי כי המערער יוצג כראוי בבית משפט קמא ע"י סניגורית מטעם הסניגוריה הציבורית. אוסיף לאמור כי החלטת הסניגוריה הציבורית שלא לאשר ייצוג באמצעות סניגור ציבורי לצורך הגשת הערעור מצביעה, במקרה זה, על הפעלת שיקול דעת מנהלי ראוי בהליך קבלת ההחלטה בדבר הגשת ערעור באמצעות הסניגוריה הציבורית.

למינוי סניגור ציבורי חשיבות והשלכות הן לעניין ההתנהלות בבית המשפט והן לעניין הקופה הציבורית. החלטה על מינוי סניגור ציבורי, ובמיוחד לצורך ייצוג בהליך של ערעור, היא החלטה המחייבת בחינה ושיקול דעת. משאבי הסניגוריה הציבורית מוגבלים ומיועדים לשרת את אלו הנזקקים לכך, ובמקרים המתאימים. מכן החשיבות של קבלת החלטות ראויות בכל הנוגע להסדרת ייצוג ע"י סניגור ציבורי בהליך ערעור. במקרה שבפנינו נראה כי נשקלו השיקולים הראויים.

ד"ר רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

השופטת בטינה טאובר:

אני מסכימה.

בטינה טאובר, שופטת

הוחלט לדחות את הערעור, מהטעמים שפורטו בהרחבה לעיל.

המזכירות תשלח עותק פסק דין לסניגוריה הציבורית, לידיעה.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ז, 11 מאי 2017, במעמד הצדדים.

עמוד 5

תמר נאות פרי, שופטת

בטינה טאובר,
שופטת

ד"ר רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]